

согласіе то междѸ Българе те господственно со-
 стоитѸ съ членокѸ те ѿ въ глаголы те, ѿ въ
 различни те произношеніа ѿ окончаніа на рѣ-
 чѸ те. Но като се произвѣре ѿ опредѣлай ѿ-
 дѣнѸ ѿвѣщи членѸ, ѿ ѿднѸ ѿвѣщо начертаніе
 на глаголи те, дрѸги те мѣли несогласіа скоро
 ще да прійматѸ согласіе ѿ исправленіе. А кой
 ли членѸ ще се опредѣлай за пишешатѸ ѿ-
 зѣкъ, това ѿстава на разсѸжденіе то ѿ испы-
 таніе то на наши те оучени. Но азъ ѿ за
 това нешо давамъ своѸ то мнѣніе. Добро въ
 было въ именителнѸмъ падѣжѸ да оупотре-
 биле о-то, но неразѣвано Ѹтъ ѿме то (какѸ-
 то шо ги ѿ оупотребѣаѸ ѿ полагааѸ ХрѸсѣан.Ѹ
 Павлокичъ въ своѸ та ѿрѸ.Ѹ.мѣтѸка) да не про-
 изводи смѸшеніе. Н. п. человекъкъ безчленно,
 человекѸкъ съ членомъ, тако въ сѸчки те ѿмена
 шо се ѸкочѣватѸ на дѣсло з, ѿ Ѹніа шо се
 ѸкочѣватѸ на танко Ѹ, ѿко мѸ се чѸе глаго
 въ произношеніе то, като конѸ, оучитель, зѣтъ,
 каменѸ, Ѹні ѿ когѸто се произносаѸтъ съ съ членѸ
 пакѸ трѣвѣа да ѿмсе не ѿостава Ѹ-атѸ,
 но трѣвѣа да се написѣва, за да се чѸе про-
 изношеніе то мѸ, като н. п. конѸ безъ членѸ,
 конѸкъ съ членѸ. Тако ѿ каменѸ, оучительѸ,
 денѸ, зѣтѸ, ѿ проч. ѿ царѸ, ѿ дрѸги шо Ѹ-
 кочѣватѸ на рѸ, трѣвѣа да го ѸтааѸтъ